FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON

fremsat den 27. oktober 1993 *

Hr. afdelingsformand,
De herrer dommere,

1. Den sag, De i dag skal tage stilling til, frembyder det, så vidt jeg ved, hidtil usete træk, at den angår et annullationssøgsmål anlagt af en statsborger i en tredjestat til prøvelse af en skrivelse fra Kommissionen rettet til Kongeriget Sveriges repræsentant ved De Europæiske Fællesskaber. Denne særegenhed forklarer i sig selv de to formalitetsindsigelser, som Kommissionen har fremført.

2. Før jeg behandler dem, vil jeg sammenfatte den såvel faktiske som retlige sammenhæng, som denne tvist indgår i, idet jeg i øvrigt henviser til retsmøderapporten [1].

3. I henhold til en aftale af 21. marts 1977 er Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Sveriges regering enedes om at give hinandens fiskerfartøjer gensidige rettigheder i deres eksklusive fiskerizoner (artikel 1), som dog er begrænset af årligt fastsatte fangstkvoter (artikel 2), og i fornødent omfang er betinget af udstedelse af fiskerilicenser (artikel 3).

4. Hver part skal sikre, at dens fiskerfartøjer overholder bestemmelserne i aftalen (artikel 5, stk. 1), idet den kan træffe de nødvendige foranstaltninger over for den anden parts fiskerfartøjer for at sikre overholdelse af disse bestemmelser (artikel 5, stk. 2).

5. Der er indført en procedure for konsultation og eventuelt voldgift for at bilægge tvister, der måtte opstå med hensyn til fortolkningen eller anvendelsen af aftalen (artikel 7).

6. Denne er blevet godkendt ved Rådets forordning af 27. juni 1980, som den er bilag til [2].

* Originalsprog: fransk.

1 — I — »Cadre juridique«.

2 — Rådets forordning (EØF) nr. 2209/80 af 27.6.1980 om indgåelse af en fiskeriaftale mellem Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og Sveriges regering (EFT L 226, s. 1).

7. Rådet har ved forordning af 20. december 1990 [3] fastsat de betingelser, som de svenske fiskerfartøjer, der udøvede deres virksomhed i Fællesskabets havområder, skulle opfylde, idet manglende opfyldelse heraf medførte inddragelse af fiskerilicensen for en periode på højst tolv måneder.

8. Den 10. december 1991 blev det svenske fiskerfartøj »Lavön«, som ejes af det svenske selskab Fiskano AB (herefter benævnt »Fiskano«), inspiceret af de nederlandske myndigheder (Algemene Inspectie Dienst), hvorved det viste sig, at det ikke figurerede på listen over fartøjer, der havde en fiskerilicens. Disse myndigheder underrettede Kommissionen, som bekræftede denne omstændighed.

9. Kommissionen skrev dernæst den 19. februar 1992 til Sveriges ambassadør ved De Europæiske Fællesskaber og underrettede ham om, at da Lavön »har gjort sig skyldig i ulovligt fiskeri, ... vil det ikke længere blive taget i betragtning ved udstedelse af en ny fiskerilicens« [4] i en periode på tolv måneder regnet fra den 15. december 1991 i henhold til artikel 3, stk. 7 og 8, i den nævnte forordning.

10. Kopi af denne skrivelse blev sendt af de svenske myndigheder til Fiskano, som den 30. marts 1992 sendte en klage til Kommissionen, som blev afvist ved skrivelse af 5. maj 1992.

11. Nærværende søgsmål er anlagt til prøvelse af skrivelsen af 19. februar 1992.

12. Som jeg tidligere har nævnt, har Kommissionen efter min opfattelse fremført to formalitetsindsigelser, som den ikke har adskilt fra hinanden. Den ene vedrører arten af den anfægtede akt, den anden det dobbelte krav om, at sagsøgeren skal være umiddelbart og individuelt berørt.

13. Før jeg behandler det første anbringende, vil jeg med hensyn til det formelle kriterium henvise til, at Domstolen i sin praksis aldrig har hæftet sig ved den betegnelse, som gives den pågældende akt af den institution, som den hidrører fra, men tværtimod har undersøgt den for at fastslå dens virkelige art.

14. I sin dom i sagen Fédération charbonnière de Belgique mod Den Høje Myndighed [5] har Domstolen således antaget, at en skrivelse måtte betegnes som en afgørelse, når

3 — Forordning (EØF) nr. 3929/90 om fastsættelse for 1991 af visse foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, som finder anvendelse på fartøjer, der fører svensk flag (EFT L 378, s. 48).

4 — Bilag 1 til stævningen.

5 — Dom af 16.7.1956, sag 8/55, Sml. 1954-1964, s. 29, org. ref.: Rec. s. 199.

»Den Høje Myndighed således på utvetydig måde har fastlagt den holdning, som den nu har besluttet at indtage i tilfælde, hvor de under punkt 2, d), i skrivelsen angivne betingelser er opfyldt« [6].

15. Jeg vil desuden nævne, stadig indledningsvis, at den omstændighed, at en international aftale ligger til grund for skrivelsen, ikke indebærer, at den er unddraget Domstolens vurdering og prøvelse.

16. Således har Domstolen i Haegemandommen [7] fremhævet, at en aftale indgået af Rådet var:

»... en retsakt fra en af Fællesskabets institutioner ...« [8]

således at

»... aftalens bestemmelser ... fra dens ikrafttræden [udgør] en integreret del af fællesskabsretten« [9],

som derfor var omfattet af Domstolens kompetence med hensyn til dens fortolkning.

17. Domstolen har desuden i sin udtalelse nr. 1/75 [10] udtalt, at:

»Da spørgsmålet om, hvorvidt en bestemt aftales indgåelse henhører under Fællesskabets kompetence, og om, hvorvidt denne kompetence i givet fald er blevet udøvet i overensstemmelse med traktatens bestemmelser, principielt er et spørgsmål, der kan forelægges Domstolen enten direkte i medfør af traktatens artikel 169 eller artikel 173 eller præjudicielt, må det følgelig også anerkendes, at sådanne spørgsmål kan indbringes for Domstolen ved en forudgående forelæggelse i medfør af artikel 228« [11].

18. Det er på baggrund af disse betragtninger, at man må undersøge den af Kommissionen hævdede opfattelse, hvorefter den omtvistede skrivelse ikke kan være genstand for et søgsmål anlagt af sagsøgeren, for så vidt den, som rettet til en tredjestat, indgår som et led i relationerne mellem to folkeretssubjekter og følgelig ikke kan berøre sagsøgeren umiddelbart og individuelt. Da der således er tale om et mellemstatsligt forhold, kan skrivelsen ikke betegnes som »beslutning«, da den blot er et forslag om sanktion, som udgik fra Kommissionen, men hvis vurdering udelukkende afhang af de svenske myndigheder.

6 — Rec. s. 225.
7 — Dom af 30.4.1974, sag 181/73, Sml. s. 449.
8 — Præmis 4.
9 — Præmis 5.
10 — Af 11.11.1975, Sml. s. 1355.
11 — Sml. s. 1361.

19. Gendrivelsen af denne argumentation er baseret på fortolkningen af de relevante bestemmelser i aftalen samt de forordninger, der var gældende ved konstateringen af overtrædelsen.

20. Mens aftalen, som Kommissionen med rette har bemærket, i artikel 5, stk. 1, bestemmer, at hver part skal sikre, at dens fiskerfartøjer overholder bestemmelserne i denne aftale og andre relevante bestemmelser, står det dog fast, at hverken Fællesskabet eller Kongeriget Sverige har haft til hensigt at give afkald på deres respektive beføjelser med hensyn til den anden parts fartøjers overholdelse af de gældende bestemmelser.

21. Artikel 5, stk. 2, bestemmer nemlig, at:

»Hver part kan — i overensstemmelse med folkeretten — for det område, der er undergivet dens fiskerijurisdiktion, træffe sådanne foranstaltninger, som skønnes nødvendige for at sikre, at den anden parts fiskerfartøjer overholder bestemmelserne i denne aftale.«

22. Når et fartøj ikke overholder sådanne forpligtelser, kan den ene og/eller den anden part pålægge det en sanktion uden for så vidt at gøre indgreb i den anden parts suverænitet.

23. Det drejer sig derimod om overholdelsen af territorialhøjhedens grundsætning, som er almindeligt fastslået i folkeretten, og som i dette tilfælde gælder for den eksklusive fiskerizone, et begreb, som er anerkendt i følgende vendinger af den faste domstol for mellemfolkelig retspleje i den kendte Lotus-dom af 7. september 1927 [12]:

»... den første og vigtigste restriktion, som folkeretten pålægger en stat, er, at den — medmindre der findes en modsat regel, der tillader det — ikke kan udøve sin jurisdiktionskompetence under nogen form på en anden stats territorium« [13].

24. Imidlertid har ingen af parterne haft til hensigt at afgive sin egen kompetence inden for sine territorialgrænser.

25. Det er netop denne opfattelse, som genfindes i forordning (EØF) nr. 3929/90, hvis artikel 3, stk. 8, bemyndiger Kommissionen til på Fællesskabets vegne at nægte at udstede en licens til svenske fartøjer, som ikke overholder forordningen, uden at foregribe den i artikel 4, andet afsnit, fastsatte mulighed for at

12 — *Permanent Court of International Justice*, Serie A, nr. 10.
13 — S. 18.

»... meddele Sverige navn på og beskrivelse af de svenske fartøjer, som ikke vil få tilladelse til at fiske i Fællesskabets fiskerizone de(n) følgende måned(er) som følge af en overtrædelse af Fællesskabets regler«.

26. Således bemyndiger forordningen, i øvrigt i overensstemmelse med aftalen, Kommissionen til enten at inddrage eller nægte at udstede en fiskerilicens til et fartøj, som har tilsidesat en af bestemmelserne, eller til blot at foreslå Sverige denne sanktion.

27. Imidlertid, tilkommer det ikke eventuelt Sverige inden for aftalens rammer at bestride »beslutningen«, når der er fastsat en procedure for konsultation og voldgift »i tilfælde af en tvist om fortolkningen eller anvendelsen af denne aftale« [14]?

28. Kommissionen har erkendt, at denne bestemmelse ikke har til formål at »finde anvendelse på den daglige administration af aftalen« [15].

29. Jeg deler denne opfattelse.

30. Jeg vil herved henvise til Domstolens dom i sagen Adams mod Kommissionen [16], som blev afsagt i en sag, hvor sagsøgeren, som i Schweiz var blevet domfældt for at have videregivet fortrolige oplysninger til Kommissionen om selskabet Hoffmann-La Roche's overtrædelse af konkurrencereglerne, gjorde gældende, at Kommissionen ikke havde indbragt en sag for Den Blandede Komité nedsat i henhold til frihandelsoverenskomsten mellem Fællesskabet og Schweiz.

31. Domstolen udtalte,

»... at beslutningen om at forelægge en sag for Den Blandede Komité *alene* kan træffes ud fra hensyn til Fællesskabets *almindelige interesser* på grundlag af en i det væsentlige politisk vurdering, som individer ikke kan anfægte retligt« [17].

32. På samme måde har proceduren i henhold til artikel 7 ikke til formål at opfange følgerne af en individuel beslutning, men udelukkende at regulere eventuelle konflikter, som kan opstå direkte mellem parterne, bl.a. vedrørende bevaring af fiskeressourcerne (fangstmetoder) eller vedrørende beskyttede zoner.

14 — Artikel 7, stk. 2.

15 — Dansk oversættelse af duplikken, s. 6.

16 — Dom af 7.11.1985, sag 53/84, Sml. s. 3595.

17 — Præmis 15, min understregning.

33. Da Fællesskabet er bemyndiget til at forbyde, at Lavön kommer i betragtning med hensyn til udstedelse af en licens, må det derfor undersøges, dels om skrivelsen i dette tilfælde er en beslutning som omhandlet i artikel 173, stk. 2, og dels om den, skønt den er rettet til Kongeriget Sverige, berørte sagsøgeren umiddelbart og individuelt.

34. Såvel i sine skriftlige indlæg som under den mundtlige forhandling har Kommissionen hævdet, at skrivelsen ikke kunne fortolkes således, at den forbyder udstedelse af en licens, men kun som et forslag om nægtelse af en sådan licens, således at den ikke kan anses

»... for en akt, der udgår fra det kompetente organ, som er bestemt til at have retsvirkninger, og som udgør det sidste trin i det nævnte organs interne procedure, hvorved dette træffer endelig afgørelse i en form, der gør det muligt at identificere dens art« [18].

35. Det må imidlertid nødvendigvis konstateres, at selve skrivelsens ordlyd ikke overlader de svenske myndigheder noget skøn, men simpelthen underretter dem om, at udstedelsen af licens til Lavön er suspenderet i tolv måneder. Der er altså, som den udtrykkelige henvisning i selve skrivelsen i øvrigt viser, tale om en akt udstedt i henhold til artikel 3, stk. 7 og 8, og ikke om en meddelelse givet i henhold til artikel 4, stk. 2.

36. Den svenske regering synes i øvrigt at have opfattet denne skrivelse således, idet den blot har sendt en kopi deraf til sagsøgeren.

37. Når der er tale om en beslutning, kan sagsøgeren da anse sig for umiddelbart og individuelt berørt?

38. Ifølge Kommissionen havde de svenske myndigheder, endog før afsendelsen af den omtvistede skrivelse, allerede besluttet, at Lavön ikke kunne få en fiskerilicens for 1992, når den ikke stod på den årlige grundliste, der blev tilsendt den 17. januar 1992, over fartøjer, der førte svensk flag, og for hvilke myndighederne havde ansøgt om en licens for det nævnte år.

39. Det er altså de svenske myndigheders nægtelse af at opføre fartøjet på den årlige liste, som indeholder et klagepunkt mod sagsøgeren, og ikke Kommissionens beslutning, således at sagsøgeren ikke er umiddelbart berørt af den akt, som påstås annulleret.

18 — Dom af 16.6.1966, sag 54/65, Compagnie des Forges de Châtillon mod Den Høje Myndighed, Sml. 1965-1968, s. 197, org. ref.: Rec. s. 265, navnlig s. 280.

40. Lad mig herved henvise til, at det ifølge Domstolens praksis er en betingelse for, at et sådant søgsmål kan admitteres, at sagsøgeren har interesse i at opnå annullation af den anfægtede akt [19].

41. Det tilkom følgelig Kommissionen at påvise, at den årlige liste er endelig, således at den absolut er til hinder for, at et fartøj, som ikke er opført på listen fra begyndelsen, senere kan få udstedt en eller flere månedlige licenser. Hvad Kommissionen har anført herom, bekræftes hverken af aftalen eller af forordningen.

42. Desuden bestemmes det i beslutningsreferatet, som er underskrevet af Fællesskabet og den svenske delegation [20], og som skal regulere licenserne for 1991, at »ansøgningerne om ændringer af grundlisterne kan indgives når som helst og behandles hurtigst muligt« (punkt 2, andet afsnit, sidste punktum). Jeg har i denne forbindelse også konstateret, at på listen for december 1991 forekommer for første gang for zone IV fartøjet GG 229 »Bristol«, som ikke figurerer på listen for 1991 [21].

43. Endelig giver selve grundlistens titel ikke grundlag for at hævde, at den er uforanderlig, idet overskriften lyder således:

»The base list of swedish vessels *intending* to fish in Community waters in 1992« [22],

mens den månedlige liste omfatter en formel ansøgning om licens (»swedish vessels *applying for permission* ...«) [23].

44. Heraf følger, at den omtvistede skrivelse har kunnet indeholde et klagepunkt mod sagsøgeren, da den i hvert fald berøver denne muligheden for at blive opført på listen.

45. Da de svenske myndigheder ikke har noget skøn med hensyn til den af Kommissionen trufne beslutning, var sagsøgeren umiddelbart berørt.

46. Med hensyn til begrebet »individuelt berørt« har Domstolen defineret det således i Plaumann-dommen [24]:

»... andre personer end beslutningsadressater vil kun kunne påstå, at de berøres individuelt, hvis denne beslutning rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation,

19 — Se herved dommen af 29.6.1978, sag 77/77, BP mod Kommissionen, Sml. s. 1513, præmis 13.

20 — Bilag til duplikken.

21 — Bilag 1 og 2 til svarskriftet.

22 — Bilag 6 til svarskriftet, min understregning.

23 — Bilag 8 til svarskriftet, min understregning.

24 — Dom af 15.7.1963, sag 25/62, Sml. 1954-1964, s. 411, org. ref.: Rec. s. 197.

der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten« [25].

47. Det er tilstrækkeligt at fastslå, at beslutningen berører Lavön med udelukkelse af alle andre fartøjer.

48. Jeg foreslår følgelig, at formalitetsindsigelsen ikke tages til følge.

49. I replikken har sagsøgeren fremført en indsigelse om ulovlighed under henvisning til, at Rådet ikke har haft kompetence til at udstede forordning (EØF) nr. 3929/90, for så vidt den pålægger en sanktion, og at det har tilsidesat traktaten ved at delegere kompetencen til at pålægge denne sanktion til Kommissionen.

50. Kommissionen har gjort gældende, at denne indsigelse må afvises i henhold til processreglementets artikel 42, stk. 2, som forbyder fremsættelse af nye anbringender under sagens behandling, medmindre de »støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne«.

25 — S. 414.

51. Under den mundtlige forhandling har sagsøgeren påberåbt sig den fejlagtige henvisning i den omtvistede skrivelse, som har forhindret sagsøgeren i fra begyndelsen at fremsætte indsigelsen, da sagen blev anlagt.

52. Denne argumentation kan ikke overbevise mig.

53. Ganske vist henvises der i den omtvistede skrivelse til forordning (EØF) nr. 3939/90 og ikke til nr. 3929/90 som hjemmel for forbuddet mod at udstede en fiskerilicens.

54. Denne fejl i nummereringen kan dog ikke anses for at have forhindret sagsøgeren i fra begyndelsen at fremsætte indsigelsen om ulovlighed, så meget mere som den korrekte henvisning til datoen og nummeret for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende var tilstrækkelig til at give en normalt opmærksom erhvervsdrivende mulighed for at skaffe sig kendskab til indholdet af denne forordning.

55. Ydermere henvises der i denne skrivelse til den senere forordning nr. 3885/91 (EFT L 367 af 31.12.1991), som er praktisk talt identisk med den foregående, bortset fra dels anvendelsesåret, dels de tildelte kvoter. Muligheden for at udstede et forbud i henhold til artikel 3, stk. 7 og 8, er forblevet uændret i den nye forordning. Fiskano har i øvrigt henvist til sidstnævnte forordning i

stævningen uden at fremsætte nogen indsigelse om ulovlighed med hensyn til denne.

56. Følgelig må indsigelsen om ulovlighed afvises.

57. Jeg kommer nu til sagens realitet.

58. Sagsøgeren har påberåbt sig, at Kommissionen har tilsidesat retten til kontradiktion og proportionalitetsprincippet, samt at den omtvistede beslutning savner begrundelse.

59. Men før jeg gennemgår disse anbringender, må jeg henvise til, at hver af parterne inden for rammerne af aftalen har særskilte beføjelser. Kongeriget Sverige udarbejder skønsmæssigt listen over fartøjer, for hvilke det ansøger om udstedelse af licenser, der tillader dem at fiske i Fællesskabets havområder; licenser som Kommissionen udsteder, uden i øvrigt at have nogen ret til kontrol med de foreslåede skibe, når Kommissionen ikke har udstedt et forbud over for disse på grund af tilsidesættelse af aftalen eller forordningerne.

60. Som Kommissionen med rette har anført, tilkommer det den ikke at kontrollere, hvordan Kongeriget Sverige fordeler disse licenser, hvilket hører under dets kompetence, således at Kommissionen ikke skal kende de grunde, der har foranlediget denne stat til at ansøge om en månedlig licens for det ene fartøj frem for det andet.

61. Det samme gælder dog ikke med hensyn til beslutninger, der udgår fra Kommissionen selv.

62. Det fremgår nemlig af Domstolens praksis, at

»... enhver administrativ myndighed er forpligtet til at give den pågældende adgang til at gøre sig bekendt med dens standpunkt, når den træffer en foranstaltning, som vil kunne krænke individuelle interesser alvorligt« [26],

og at

»... retten til kontradiktion under en hvilken som helst procedure, der indledes over for nogen, og som kan føre til en retsakt, der indeholder et klagepunkt imod denne, udgør et grundlæggende fællesskabsretligt princip, der skal overholdes, selv hvor der ikke fore-

26 — Dom af 27.10.1977, sag 121/76, Moli mod Kommissionen, Sml. s. 1971, præmis 20.

ligger regler for den pågældende procedure« [27].

63. Rækkevidden af et så almindeligt princip, som bl.a. er fastslået i Hoffmann-La Roche-dommen [28], kan ikke variere alt efter arten af den beslutning, som forelægges for Domstolen til prøvelse, for så vidt der er tale om en mindstestandard, som følgelig ikke kan opdeles afhængigt af den indledte procedures særlige karakter.

64. Kommissionen har ikke bestridt, at den ikke har hørt sagsøgeren, før den traf den anfægtede beslutning, og har som begrundelse for denne »undladelse« henvist til den mellem Kongeriget Sverige og Fællesskabet indgåede aftales internationale karakter.

65. Dette argument er allerede blevet behandlet under gennemgangen af formaliteten. Jeg vil derfor begrænse mig til at gentage, at når der er tale om en akt fra en fællesskabsinstitution, som har til formål at have retsvirkninger over for sagsøgeren, skal alle garantier, herunder de processuelle, respekteres.

66. Dette har ikke været tilfældet her, idet Fiskano ikke, før den omtvistede beslutning blev truffet, har været i stand til at udtale sig om de fremførte klagepunkter.

67. Imidlertid vil jeg ikke opfordre Domstolen til at annullere denne beslutning på grundlag af dette klagepunkt, fordi:

»Betingelsen for, at en sådan tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet er annullationsgrund, er imidlertid, at en regelret gennemført procedure ville have medført et andet resultat.« [29]

68. Uden at afkræve Fiskano bevis for, at selskabet var i besiddelse af en licens ved konstateringen af overtrædelsen, kunne man have taget en attestation fra de kompetente svenske myndigheder i betragtning med hensyn til tildeling af en licens for den pågældende måned.

69. Fiskano har ikke fremlagt et sådant dokument, men blot hævdet, at da selskabet havde haft tilladelse til at fiske i Fællesskabets havområder i begyndelsen af 1990, havde Kommissionen en »ganske særlig forpligtelse til omhyggeligt at indsamle alle oplysninger« [30].

27 — Dom af 21.3.1990, sag C-142/87, Belgien mod Kommissionen, Sml. I, s. 959, præmis 46.

28 — Dom af 13.2.1979, sag 85/76, Sml. s. 461, præmis 14.

29 — Den ovennævnte dom i sag C-142/87, præmis 48.

30 — Replikken, s. 7.

70. Et sådant argument er ikke tilfredsstillende, når sagsøgeren ikke redegør for nogen grund, som, hvis den havde været kendt, kunne have foranlediget Kommissionen til at træffe en anden beslutning.

71. Jeg foreslår derfor Domstolen at forkaste dette anbringende.

72. Med hensyn til proportionalitetsprincippet kræves det ifølge Domstolens praksis, at sanktionen for manglende overholdelse af en fællesskabsretlig forpligtelse ikke overskrider

»... grænserne for, hvad der er hensigtsmæssigt og nødvendigt for at nå det ønskede mål« [31].

73. Det må derfor fastslås, om den begåede overtrædelse lovligt kunne sanktioneres med et forbud mod at opnå en fiskerilicens i et år.

74. Forordning (EØF) nr. 3929/90 pålægger de svenske fartøjer, som fisker i Fællesskabets havområder, forskellige forpligtelser: at føre logbog [32], at fremsende visse oplysninger til Kommissionen [33], ... at være i besiddelse af en fiskerilicens [34].

75. Manglende overholdelse af en af disse forpligtelser medfører inddragelse eller forbud mod udstedelse af licens »i en periode på op til tolv måneder« [35].

76. Da den begåede overtrædelse er den alvorligste i henhold til forordningens bestemmelser, har Kommissionen uden at tilsidesætte proportionalitetsprincippet i dette tilfælde kunnet nægte sagsøgeren licens i den pågældende periode.

77. Hvad endelig angår den omtvistede skrivelses begrundelse, er det tilstrækkeligt at anføre, at Kommissionen ved at udtale, at

»... det nævnte fartøj ikke var i besiddelse af en licens, der tillod det at fiske i Fælles-

31 — Dom af 20.2.1979, sag 122/78, Buitoni mod Forma, Sml. s. 677, præmis 16.

32 — Artikel 2, stk. 2.
33 — Artikel 2, stk. 3.
34 — Artikel 3, stk. 1.
35 — Artikel 3, stk. 8.

skabets havområder i den nævnte periode, og at det følgelig havde gjort sig skyldigt i ulovligt fiskeri«,

tilstrækkeligt har begrundet sin beslutning, som i øvrigt gør det

»... muligt for Domstolen at udøve en legalitetskontrol samt [indeholder] de oplysninger, der er nødvendige, for at den berørte kan vide, om beslutningen hviler på fornødent grundlag« [36].

78. Da dette sidste anbringende må forkastes, kan der ikke gives Fiskano medhold i dets påstand.

79. Jeg forslår derfor, at:

— Den sag, Fiskano har anlagt til prøvelse af Kommissionens beslutning af 19. februar 1992, admitteres.

— Det i replikken fremførte anbringende om, at Rådets forordning (EØF) nr. 3929/90 af 20. december 1990 om fastsættelse for 1991 af visse foranstaltninger til bevarelse og forvaltning af fiskeressourcerne, som finder anvendelse på fartøjer, der fører svensk flag, er ulovlig, afvises.

— Sagsøgte frifindes.

— Selskabet Fiskano dømmes til at betale samtlige sagens omkostninger.

36 — Dom af 13.3.1985, forenede sager 296/82 og 318/82, Leeuwarder Papierwarenfabriek mod Kommissionen, Sml. s. 809, præmis 19.